

Väreilevä vedenpinta, jonka pinnan alla, virtojen vietävissä uinuu pedoksi nimetty. Ei pahantahtoinen, eikä julma, vaan sattumalta pedoksi syntynyt. Päältä armottoman ajan kuluttama, sisältä pumpulin pehmeä. Etsii kaltaistaan, luulee nähneensä sellaisen heijastuksena vedessä. Vaikka edellisestä kohtaamisesta on kulunut liian kauan, peto tietää ettei sillä ole kiire mihinkään. Se tarraa lonkeroillaan kiinni pohjasta, antaa aaltojen hyväillä parkkiintunutta pintaa. Sykkeen noustessa, veren virratessa voimakkaammin peto painaa päänsä, sulkee silmänsä. Odottaa oikeaa hetkeä. Vaanii tyynen vedenpinnan alla.